

Dom pri jazere

Ella Careyová

Dom
pri
jazere

Dom
pri
jazere

Ella Careyová

Original title: Ella Carey: THE HOUSE BY THE LAKE

Copyright © 2016 by Ella Carey

This edition made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com

Cover design by Shasti O'Leary-Soudant

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016

Translation © Marta Gergelyová, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Darina Kotlárová

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-623-0

1. kapitola

San Francisco 2010

ZLOM NASTAL V TALIANskej KAVIAR-
NI NA CHESTNUT STREET. NESKÔR

Anna rozmýšľala, či vôbec mohla niečo ovplyvniť. Svet za oblokom sa jej zliadol do divého víru. Bola si istá len jedným: niečo sa mení a to rýchlo.

V hlave sa jej rojilo množstvo otázok, jedna však bola mimoriadne nástojčivá. Prečo práve v tento deň, prečo práve v toto ráno?

V ten deň sa zobudila vo zvyčajnom čase, vkrácala do čiernych pracovných šiat, na krk si uviazala jednu z matkiných obľúbených šatiek. Potom vzala krhlu a popolievala záhradu, ružiam poodtrhala suché lístky, dokonca stihla pred odchodom zaplatiť niekoľko účtov. Nič zvláštne.

Teraz spoza okna pozorovala ľudí s prútenými košíkmi prevesenými cez plecia, ako ležérne kráčajú po chodníkoch. Na ulici vládol sobotňajší ranný ruch. Anna sa zmohla len na jedno – uprene sa dívať na svojho deväťdesiatštyriročného starého otca Maxa. Nenachádzala slov.

Ak by sa jej niekto spýtal, či si myslí, že starý otec niekedy učiní takéto priznanie, odvetila by mu, že je blázon. Počas dvadsiatich deviatich rokov, čo je na tomto svete, je starý otec jej najspoľahlivejším zdrojom opory a lásky. Jednoducho ho

zbožňuje.

Nespočetne ráz sa ho snažila priviesť k rozhovoru o minulosti. On však nespočetne ráz odmietol. Bola to jeho trinásta komnata. Anna pochopila, že o tom nemá začínať, že sa nemá na nič pýtať. No nevie si vysvetliť, prečo o tom doteraz nechcel ani muknúť.

Raz našla starého otca v jeho byte, ako rozstriháva fotografie. Tvrdil, že sú z detských čias. Chystal sa ich všetky spáliť. Až dovtedy Anna o ich existencii netušila.

Nato sa na ňu Max pozrel a spýtal sa, čo má nové. Nebolo na tom nič nezvyčajné. Jednoducho nasmeroval rozhovor inam, od seba, od svojho detstva i mladosti v bývalom východnom Nemecku. Anna vedela len toľko, že v čase sovietskej invázie bola jeho rodina nútená ujsť, že Max sa nikdy nevrátil a že o tom za nič na svete nechce hovoriť. Vždy ju však lákalo dozvedieť sa viac o jeho minulosti, no zároveň sa toho aj obávala. Bola z toho zmätená, a tak sa tým z rešpektu a z lásky k Maxovi nezapodievala.

Dnes ráno si odskočila od skleného pultu, ktorý sa tiahol pozdĺž celej steny kaviarne, len čo ho zbadala kráčať po ulici. Prebehla popri zákazníkoch stojacich v rade na tridsaťštyri druhov sendvičov, parmskú šunku, talianske syry ako Rocca Reggiano, Parmigiano, Locatelli Pecorinos a Dry Jacks, čiže na dobroty, za ktoré si vyslúžila uznanie nielen vo štvrti Pacific Heights, ale aj v celom San Franciscu. Rýchlo prešla popri ďalšom rade ľudí pri pulte so špeciálnymi čerstvo upečenými chlebmi a s neodolateľnými koláčmi.

Anna si získala verných zákazníkov, ktorí k nej pravidelne chodievali na jedinečnú kávu. Jej Talianska kaviareň bola pre-siaknutá vôňou úžasnej kávy, prelínajúcej sa s arómou korenín, cesnaku, ba i červeného vína. Annini zákazníci jej neraz poli-

chotili, že keď privrú oči, cítia sa ako v Ríme.

Na stôl, pri ktorom v sobotu ráno sedáva jej starý otec, položila už hodinu pred jeho príchodom malú čiernu kartičku s rezerváciou. Ak by to neurobila, niekto by sa tam nepochybne usalašil, čítal by sobotné noviny a sedel by tam celé hodiny.

Keď starému otcovi otvorila dvere dokorán, aby vstúpil, všetky stolíky už boli obsadené. Servírky pri pulte mali plné ruky práce, kaviarňou sa rozliehala ranná sobotná vrava. Objala Maxa okolo pliec a previedla ho rušným davom. Usadila ho na jeho miesto, ale skôr než mu šla pripraviť kávu, uistila sa, že jeho stolička je správne nastavená.

Odrazu sa pri nej zjavila jej obchodná spoločníčka Cass. „Mohla by som sa k vám pridať? Niečo ma dnes neuveriteľne ťahá k Maxovi.“

„Dobre.“ Anna sa zoširoka usmiala a odviazala si čiernu zásterku. „Možno sa ti zažiadalo gavaliera z tridsiatych rokov. Prečo nie? Výborný nápad! Vždy sa môžeš preniesť do minulosti!“

„Kiežby si mala pravdu,“ odvetila Cass. Zopár pramienkov jej pri tom vykĺzlo z drdola, do ktorého sa predtým márne snažila vlasy napevno zopnúť. Dnes ich mala červené. Na budúci týždeň môžu byť fialové. Týždeň čo týždeň Cass dúfala, že uloví nejakého chlapa.

Lenže Anna bola vďačná za každý týždeň, v ktorom sa to jej obchodnej spoločníčke nepodarilo.

Zo sklenej dózy vybrala pre Maxa mäkučký mandľový biskvit a položila ho na tanierik. Cítila, že Cass ju sleduje. Do kaviarne práve vkročil neskutočne príťažlivý muž. Pôsobil, akoby celé dni trávil v posilňovni – pod bielym tričkom sa mu rysovali parádne svaly.

„Zabudni na to,“ zahundrala Anna a pozrela na priateľku.

„Už to začína byť trápne, Anna,“ šepľala Cass. „Šesť rokov? To

je poriadne dlho!“

„Daj si pohov!“ odvrkla Anna a usmiala sa na ženu na začiatku radu.

O desať minút pobozkala starého otca na líce, pohodlne sa usadila k nemu a ku Cass, ponáťahovala si unavené nohy. Potom sa zadívala na čierne balerínky, ktoré nosí každý deň. Boli vyleštené a veľmi sa jej páčili. Napravila si úzku sukňu, ktorú mala oblečenú pod čiernou zásterkou, pretože sa jej pod tričkom rovnakej farby posunula kúsok nahor. Dlhé vlasy mala vzadu zviazané do chvosta, perfektne zvýrazňovali jej hnedé mandľové oči.

„Priniesol som toto.“ Max k nej šuchol novinový článok.

Cass sa naklonila k Anne a začala jej čítať ponad plece. „Byt v štýle Belle Époque v Paríži, opustený sedemdesiat rokov? To ma podrží! Už vidím, ako sa v ňom preháňajú duchovia!“

Anna zvrátila obočie a začudovane sa dívala na fotografie vedľa článku. Vyblednutý Micky Mouse sa opieral o vypchatého pštrosa so vzorovaným šálom prehodeným cez vyplznutý chrbát. Bol tam záber na ošumelú obývačku, kde sa na stenách v dlhých pásoch odlupovali tapety. Na ďalšej fotografii bol starožitný toaletný stolík, dopĺňali ho sklené fľaštičky so zvyškami starodávneho parfumu.

No Anna nevedela odtrhnúť oči od poslednej fotografie. Bol to portrét ženy z profilu s rozstrapatenými vlasmi. Oplývala krásou i eleganciou, ale vyžaroval z nej i nádych erotiky. Šaty jej namaľovali nesmierne jemnými, ako páperie ľahučkými ťahmi štetca. Celá pôsobila étericky, akoby ani nepochádzala z tohto sveta.

„Ten byt bol...“ začal Max, no na chvíľu sa zarazil, „kedysi plný krásy.“ V jeho hlase Anna pobadala starý pátos, podfarbený miernym európskym prízvukom. Dodávalo to vážnosť

takmer všetkému, čo vyslovil.

Max mal zrejme na mysli, že byt musel byť kedysi nádherný. Anna sa naňho usmiala, jej tvár nadobudla výraz, ktorý sa jej rozhostí na tvári vždy, keď sa díva na starého otca. Dušu jej však zaplavil smútok – starý otec už nie je mladík...

„Presne pre toto chcem ísť do Paríža,“ ozvala sa Cass. „Tu sa takéto veci nedejú. Keby sa mi podarilo dostať tam aj Annu, azda by som jej tam mohla nájsť chlapa. Presne to totiž potrebuje. Čo vy na to, Max?“

„Dovolenka by pomohla,“ odvetil, „ak by sa Anna vedela odpútať od minulosti!“

Anne takmer zabehlo. „Prepáčte! Som tu s vami, ak nevidíte!“ povedala rozhorčene, ale so smiechom.

Zdalo sa, že Max premýšľa.

Neostávalo im iné, než čakať.

„Moja drahá Anna, už dlho som ťa o nič nežiadal.“

„Ak tým myslíš, že si ma nikdy...“

„Neprerušuj ma,“ skočil jej do reči, no jeho hlas znežnel. Bolo ľahké predstaviť si, ako vyzeral kedysi – príťažlivý, mladý, so svetlými dozadu uhladenými vlasmi a sebavedomými iskriivými modrými očami. Annina stará matka mala doma na bielizníku svadobnú fotografiu. Ako dieťa ju Anna neraz vzala do rúk a obzerala si ju zo všetkých strán.

Cass sa na Maxa pozorne zahľadela. „O čo ide?“

„Anna, nikdy si nebola v Berlíne,“ povedal.

„To teda nie.“ Nevdojak sa jej zovrel žalúdok.

Max sa zohol a z koženej tašky, ktorá ležala na zemi pri jeho nohách, vytiahol hárok papiera. Keď ho roztvoril, dokonca i Cass zmlkla. Zjavne šlo o starý plánik, akúsi mapku. Položil ju na stôl, pričom ju opatrne pridržal pokrivenými prstami. Anna odsunula prázdne kávové šálky a tanieriky nabok. Sotva si

všimla, že sa pri nich zjavila jedna zo servírok a všetko odniesla.

Na zažltnutom papieri bol narysovaný interiér nejakej budovy. Anna prebehla pohľadom rady pekne zoradených miestností, narysovaných hnedastým atramentom. Zadnú stranu papiera pokrýval vyblednutý náčrt, ktorý očividne predstavoval budovu. Elegantné vežičky a pekné francúzske okná napriek jednoduchosti skice naznačovali, že to bola krásna stavba.

Anna sa uprene zadívala na Maxa.

„*Schloss Siegel*,“ povedal a pozrel sa jej do očí.

„Ó, bože!“ Cass sa nahla dopredu k zažltnutému papieru, ktorý pôsobil ako pergamen, a vyrovnala ho. „Nadabili ste na to v starožitníctve, Max?“

„Nie celkom.“

Anna zatajila dych.

Max nahol hlavu a prisunul plánik k nej, nabádal ju, aby si ho poriadne prezrela. Začala teda kresbu študovať. Na prízemí sa nachádzala obrovská vstupná hala. Niekoľko dvojkrídlových dvier viedlo do miestnosti s nápisom *Hudobný salón*. Odtiaľ sa vstupovalo na terasu, ktorá bola obrátená k parku s jazierkom.

Všetky izby prístupné zo vstupnej haly boli označené jedným druhom písma. Bola tam fajčiareň, biliardová miestnosť, knižnica, miestnosť pre dámy, hostovské spálne, malé a veľké jedálne, pracovne, izby pre služobníctvo, samostatné izby pre kormorníkov, dokonca sa tam nachádzala i samostatná miestnosť na strieborný riad a príbory. Na druhom poschodí bolo nad salónom niekoľko rozľahlých spální a chodieb vedúcich do menších izieb pre chyžné.

„Vieš, niečo som tam schoval,“ oznámil Max.

Anna naňho začudovane pozrela. Uprene sa jeden druhému

zahľadeli do očí.

„Niečo cenné,“ pokračoval.

„Prosím?“ šepla.

„Počula si, drahá moja. Hovorím o... inom živote.“

Max vždy otvorene hovoril o svojom živote v Spojených štátoch – ako bol v päťdesiatych rokoch v San Franciscu nespokojný, ako získal vysokoškolský diplom z ekonómie, ako sa nadrel, kým vybudoval vlastnú investičnú spoločnosť. Oženil sa s Anninou starou matkou Jean, Američankou, a ich manželstvo by sa dalo nazvať znesiteľným. Odkedy umrela, Max o nej neprehovoril. Z toho, čo Anna videla v detstve, si však bola istá, že ona si takto svoj život nepredstavuje.

„Anna,“ oslovil ju Max nežne, no z jeho hlasu sálala odhodlanosť.

Mala chuť vstať a odísť. Odsunula teda stoličku, vzápätí ju však pritiahla naspäť. V poslednom čase išlo všetko tak hladko. Zrazu sa jej začal zmocňovať nepokoj.

„Je to aj tvoja rodina, Anna.“

Zhlboka sa nadýchla.

„Dve hodiny cesty na severovýchod od Berlína. Staré Brandenbursko, Prusko. Hory, jazerá.“ Urobil pauzu. „Moja stará domovina je nádherná.“

Anna prešla pohľadom naspäť k plániku a očami ho premeriavala. Dvadsaťšesť izieb na prvom poschodí, dvadsaťštyri na druhom, potom schody nadol na nižšie poschodie, šípkou označené kuchyne a takzvané prípravné priestory, nijaký sueterén, zato niekoľko podkrovných izbičiek. A je to. Dovedna štyri poschodia. Keď ju niečo vykoľají, vždy sa uchýli k číslam. V nich sa odjakživa dala nájsť nejaká logika, a tá ju doteraz nikdy nesklamala.

„Chcem ťa požiadať o láskavosť. Chcem, aby si tam zašla,

pohľadala, čo som tam zanechal, a priniesla mi to.“

Chce, aby šla do Nemecka? Navštíviť dom pri jazere? Ten *Schloss* či ako ho nazval?

„Ó, bože!“ zvyškla Cass. „Nevravela som ti, že ma dnes niečo nesmierne ťahá k Maxovi?! Počula si ma, keď som ti to povedala? Alebo si zase rojčila a nevnímala si ma?“ Nato sa naklonila k Maxovi a vyzvedala: „Čo má podľa vás Anna urobiť? Von s tým! Presne takéto niečo potrebuje! Šikovne ste to na ňu narafičili!“

Anna pokrútila hlavou. „Prepáč, starý otec, ale nerozumiem. Chceš, aby som šla do Nemecka a priniesla ti niečo, čo si tam ukryl? Kedy?“

„Bolo to v júni tisícdeväťstoštyridsať. Mal som vtedy veľmi naponáhlo.“

Posunula sa dozadu.

„Drahá moja, najlepšie veci v živote sú bláznivé. Inštinktívne,“ povedal. „Ty tomu ešte nerozumieš, ale časom pochopíš. V tom tkvie to čaro. A presne toto ti, zlatko, v živote chýba.“

„Čože?!“ Anna nevedela, čo má povedať. Max takto nikdy nerozprával. V jeho hlase nikdy nepočula toľkú naliehavosť.

„To je pravda!“ Cass udrela pästou po stole. „Bravo, Max! Presne tak to je!“

Anna pokrútila hlavou. „Počkať, počkať! Hovoriš mi, že si vyrástol v zámku v Nemecku a že chceš, aby som tam zašla celkom sama a hľadala niečo, čo si tam ukryl pred sedemdesiatimi rokmi? Pochopila som ťa správne?“

Max jej uprene hľadel do očí.

Nič viac na potvrdenie nepotrebovala.

„Ale veď cez ten *Schloss* sa muselo za toľké roky premlieť more ľudí! Sovieti ho možno používali ako vojenskú základ-

ňu. Alebo ako nemocnicu. Teraz tam iste býva voľajaká rodina. Starý otec, musíš predsa vedieť, že je nemožné, aby som tam našla čokoľvek, čo si tam zanechal! Nechcem ťa sklamať, najmä teraz nie. Som z toho zmätená.“ Znova sa zahľadela na plánik.

Nastalo ticho.

„Je dosť veľká nádej, že to tam stále bude,“ povedal po hodnej chvíli.

„Ale no tak, Anna!“ Cass vstala. „Nemôžeš tam nejst!“

„Nemôžem sa len tak zdekovať do Berlína!“ Obrátila sa k starému otcovi. „Okrem toho ťa nechcem nechať samého. Čo ti to len, preboha, vhušlo do hlavy? Inšpiroval ťa ten opustený byt v Paríži? Veď je to šialené! Nemôžeš predsa očakávať, že tvoje veci si tam budú len tak nedotknuté čakať celé roky!“

Max sa lakťami oprel o stôl.

Anna vzdychla. „Mám otázky. Mám more otázok, starý otec. Tak po prvé, čo ti mám vlastne priniesť? A po druhé, prečo jednoducho nemôžeme napísať majiteľom a poprosiť ich, aby ti tú vec poslali poštou? Určite by sa našiel jednoduchší spôsob, ako to urobiť, než tam ísť a snoriť. No a po tretie, musíme sa o tom podrobnejšie pohovárať. Prosím...“

„Aj keby si bola preč niekoľko mesiacov, podniku sa nič nestane,“ vyhlásila Cass. „Viem zastať aj tvoju prácu. Podnik funguje ako švajčiarske hodinky.“

„Takže sprisahanie!“ zvolala Anna.

„Nie, nie!“ odvetili jednohlasne Cass a Max.

Anna sa chcela dotknúť prstami každej maličkosti, prejsť nimi každou izbou na plániku rozprestretom pred Maxom. Snažila sa predstaviť si celé to miesto, pustiť sa do toho. Záмок? Kto tam momentálne žije? Aké bolo detstvo starého otca?

Vždy to chcela vedieť, ale teraz sa s ním o tom musí naozaj dopodrobna pohovárať. Nestačia jej len tieto nejasné náznaky. Starý otec od nej chce, aby tam šla a niečo priniesla. Čo to má byť? Prečo práve teraz?

„Pohovárame sa o tom neskôr,“ povedala vľúdny hlasom. Žiaľ, teraz sa potrebuje vrátiť k práci. Nespokojnosť sa v nej miešala s náhlou túžbou všetko sa dozvedieť.

Max odpovedal rozhodným hlasom: „Viem, že tam chceš ísť, Anna. Ak som sa v živote niečomu podučil, je to skutočnosť, že človek by mal dôverovať svojim inštinktom. Ver mi, že to bola tvrdá škola. Takisto by človek nemal zahadzovať príležitosti. Najmä vtedy, keď mu každá bunka vraví, že to chce urobiť. Nedovoľ strachu, aby ťa okradol o šťastie!“

Anna sa naňho uprene zadívala. Čo to má, preboha, znamenať? Toto predsa nie je jej Max! Zmohla sa len na pokrútenie hlavou.

Od pultu sa ozval krik. Nespokojný zákazník sa pustil do jednej zo servírok. Anna vstala.

„Dokončíme to neskôr,“ povedala starému otcovi. Potom sa sklonila a pobožkala ho na líce.

• • •

Keď v ten večer Anna vošla do Maxovho bytu, našla ho sedieť v jeho obľúbenom kresle. Celé poobedie sa nútila sústrediť na prácu, no myseľ jej ustavične lietala hore-dolu.

Chce vedieť, čo sa odohralo v Maxovej minulosti. Chce to vedieť už celé roky. Lenže ako má splniť jeho požiadavku? Voľačo ukryté kdesi v zámku, kde prežil detstvo?! Čo mal na mysli?

V to popoludnie sa podchvíľou, keď nemala až toľko práce,

pokúšala hľadať informácie na internete. Trvalo jej iba niekoľko sekúnd, kým našla staré zábery zámku z čias, keď patrili Maxovej rodine. Len s veľkým premáhaním sa jej podarilo odtrhnúť sa od obrázkov nádhernej starej stavby, keď sa už skutočne musela vrátiť k práci, no čiernobiele fotografie jej naplňali myseľ ešte dlho po tom, čo vypla počítač.

Úžasné historické zábery ju celkom pohltili, takže ešte viac než kedykoľvek predtým sa zamýšľala nad záhadou detstva starého otca. Napriek bohatým detailom, ako vežičky či rady arkierových okien, pôsobila stavba útulne.

Jediné, čo našla na internete, bola informácia, že zámok Siegel patrila do sovietskej okupácie rodine Albrechtovcov. Nič viac. Ani zmienky o tom, čo je tam teraz. Býva tam niekto? Anna si vyhľadala hotely v uvedenom regióne. Nič. Potom múzeá. Ani múzeum tam nebolo.

Pobozkala starého otca na temeno a prešla cez maličkú obývačku. Otvorila papierovú tašku, do ktorej mu predtým zabalila večeru, vytiahla nádobku s lazaňami, so šalátom a s rezom vynikajúceho karamelovo-jablkového koláča. Zohreje mu ho ako múčnik. Kým prihrievala Maxovi večeru v moderne vybavenej kuchyni, nenápadne ho pozorovala. Na sklenom konferenčnom stolíku mal pred sebou článok o byte v Paríži a plánik zámku.

„Mám za sebou rušný deň,“ povedala. Cítila, že toto nie je vhodná chvíľa, aby ho zaplavila otázkami. Preložila teda lazane so šalátom na jeden z jeho nových bielych tanierov a obslúžila ho. Sadla si oproti nemu na pohovku, ktorú kúpil iba pred niekoľkými rokmi, keď sa presťahoval do tohto príjemného bytíka. Max sa vždy obklopoval modernými vecami. Neváhal vyhodiť čokoľvek, čo bolo len trocha staršie – bez milosti sa zbavoval nábytku, šiat, knížiek, sem-tam dokonca predal i niektorý z obrazov, pre-

tože, ako vravieval, Anna zaručene nebude chcieť nič z jeho obstarožných harabúrd, keď tu už jeho nebude. Aj preto ju pohľad na starého otca s fotografiami z detstva viac než znepokojil.

„Tak je to najlepšie, zlatko,“ povedal a pustil sa do jedla. „Mala si náročný deň?“

Tvár k nej obrátil až po tom, čo dojedol a servítkou si utrel stále elegantné ruky – aristokratické ruky, uvedomila si náhle Anna.

„Si šťastná, Anna?“

Čo je to za otázku?

„Nemám v úmysle nič meniť,“ povedala.

„Veľmi nerád by som videl, že si zanevrela na lásku.“

„Túto tému naozaj nenačínaj!“ Začala spratávať Maxov tanier, no starý otec sa načiahol a potiahol ju za rukáv.

„Len si ešte sadni, zlatko. Chcem sa s tebou pozhovárať.“

Chce sa pozhovárať? Takéto niečo jej Max doteraz nikdy nepovedal.

„Čo to má všetko znamenať?“ spýtala sa ticho.

Max sa na chvíľu zamyslel. „Trápi ma istá vec.“ Zovrel pery. „Súvisí to s tým bytom v Paríži.“

Byt v Paríži.

„Vieš, keď sa po toľkých rokoch dívam na tieto zábery,“ ukázal na fotografie akoby z iného sveta, „keď ich vidím, všetko sa mi vracia. Zdá sa mi, akoby sa to stalo, neviem, asi tak pred mesiacom. Mám to stále pred očami. Neviem. Myslím si, že výčitky svedomia sú to najsmutnejšie, čo môže človeka v živote postretnúť. Je to niečo, čo sme v živote premrhali, čo sme neurobili. Niečo, čo spôsobuje najpálčivejšiu bolesť, pretože sa nikdy nedozvieme, čo by sa bolo stalo, keby... Ide o premárnené príležitosti. Ako by sa boli naše životy vyvíjali, keby sme sa boli rozhodli inak. Ak sme nevyužili príležitosť, už sa to nikdy

nedozvieme.“

„Naozaj ťa to až tak veľmi trápi?“

Keď potiahol plánik zámku Siegel, roztriasli sa mu ruky.

Anna mu pomohla rozložiť vyblednutý papier.

„Tu,“ povedal a rukou posiatou modrými žilkami prešiel po hornom poschodí zámku, „bola moja spálňa.“

Jeho prsty stále ukazovali na izbu napravo od dvoch rozľahlých miestností umiestnených priamo nad hudobným salónom. Aj keď bola oveľa menšia ako dve hlavné miestnosti, v porovnaní so spálňami služobníctva bola pomerne priestranná. Na miestnosti vedľa Maxovej spálne bolo úhľadnou kurzívou napísané slovo *opatrovatelka* a na ďalšej slovo *vychovávateľka*.

„Chcem, aby si sa pozrela pod palubovku v mojej starej izbe,“ povedal. Znelo to tak prirodzene, akoby ju žiadal o čosi také triviálne, ako zísť do vedľajšej izby a priniesť mu noviny.

„Pod palubovku?“

„Áno.“

Keby nehovoril tak vážne, tak odhodlane, povedala by, že mu nie je dobre. Na bledých lícach mu naskočili jasnočervené škvrny, odrazu vyzeral veľmi rozrušený. Nikdy ho takého nevidela.

„Musíš mi povedať viac. Prosím.“

Max sa k nej naklonil, dlaň položil na jej ruku. „Anna,“ začal.

Ani sa nehla. „Prosím,“ zopakovala, teraz už šeptom. Chce vedieť, čo to má spoločné s bytom v Paríži. Chce vedieť, čo ukryl vo svojej spálni. Zo všetkého najviac však chce vedieť, čo také osudné sa stalo, že ho to trápi ešte aj teraz.

Jej starý otec mal pohľad zahmlený, myšlienkami bol úplne inde. Ako ho tak pozorovala, uistila sa v jednej veci: aj keď Max